fotbal

POST-SCRIPTUM LA ETAPA A XIV-a

Discrepanţe în evoluţia echipei Steaua la Cluj

Deşi învinsă în cele din urmă, printr-un autogol al portarului, Steaua n-a lăsat o impresie nefavorabilă la Cluj. Dimpotrivă, echipa bucureşteană a întrunit aprecieri unanime pentru buna ei organizare tactică în teren (ceea ce denotă că jocul cu Universitatea a fost bine pregătit dinainte), pentru tenacitatea cu care s-a apărat, în intenţia de a scoate un rezultat egal, acolo unde, în acest sezon, toate formaţiile vizitatoare au aplecat steagul. Am remarcat, în acest sens, evoluţia întregii linii a fundaşilor (inclusv a lui Cristache, care l-a avut în faţă pe cel mai în vervă înaintaş clujean în meciul de miercuri, **Uifăleanu**), contribuţia substanţială adusă de cei trei mijlocaşi (**Vigu, Naom** şi **Dumitriu III**), ba chiar şi de extrema Pantea la destrămarea acţiunilor ofensive ale localnicilor.

Şi, ceea ce ni se pare de asemenea foarte pozitiv, îndeosebi în cazul lui **Smarandache**, cunoscut pentru tendinţa sa spre intrări mai tari, jocul apărătorilor bucureşteni a fost destul de curat, lipsit de durităţi (exceptînd finalul partidei), în ciuda terenului greu şi a presiunii pe alocuri sufocante exercitate de gazde.

Din nou, însă, a ieşit în evidenţă precaritatea potenţialului ofensiv al formaţiei din Calea Plevnei, chiar dacă — în condiţiile jocului în deplasare — ea s-a arătat preocupată mai mult de întărirea compartimentului defensiv. Miercuri, steliştii au şutat doar de patru ori la poartă în cele 90 de minute şi nici unul din şuturile lor nu a nimerit spaţiul porţii, ceea ce ni se pare greu de calificat pentru o linie de atac în care figurează doi componenţi ai lotului naţional. Şi dacă lui **Iordănescu** îi putem acorda măcar scuza că a fost foarte strict supravegheat şi deseori deposedat de balon prin faulturi, în cazul lui **Năstase** nu găsim justificare pentru indolenţa sa vizibilă în joc. Înlocuitorul lui, **Ion Constantin**, s-a dovedit mai combativ, a luptat mai mult în teren decît acest tînăr care îşi închipuie — probabil — că îşi poate menţine locul în echipă în virtutea unui renume clădit doar pe talentul său.

★

Îl ştiam şi l-am apreciat întotdeauna pe **Gheorghe Constantin** pentru sportivitatea dovedită în orice împrejurare, pentru comportarea sa lipsită de reproş, atît ca jucător, cît şi, în ultima vreme, ca antrenor. Iată, însă, că miercuri, la Cluj, el ne-a apărut într-o altă, surprinzătoare, ipostază. Neputîndu-şi, probabil, stăpîni nici el nervii în faţa înfrîngerii care se profilase, **Constantin** nu numai că nu a încercat să-i tempereze (aşa cum avea datoria s-o facă), pe jucătorii săi (**Negrea, Ion Constantin**) care protestau în acele momente pe lîngă arbitru, dar li s-a alăturat acestora, încurajîndu-i — de fapt — prin atitudinea lui. Mai mult chiar, după cum ni s-a relatat, de către persoane aflate de faţă, la sfîrşitul jocului, **Constantin** a ţinut personal să-l „asigure" pe **Nicolae Rainea** că **„atita timp cit eu voi fi antrenor la Steaua, nu vei mai arbitra această echipă".**

Este drept că seara, pe peronul gării din Cluj, la cîteva ore după terminarea meciului, antrenorul secund al Stelei nu mai părea atît de pornit împotriva arbitrului **Rainea**. Trecuseră nervii de moment, apele se mai liniştiseră. Nouă ne rămîne, însă, regretul pentru cele întîmplate şi vrem să credem că ele au constituit o tristă excepţie în conduita, pînă acum apreciată, a antrenorului Constantin.

Constantin FIRANESCU

O „IEŞIRE" STRIDENTĂ

Cine a spus că un meci durează numai 90 de minute? Pentru noi, cronicarii-amatori nu numai de faze dramatice, ci şi de elemente pur omeneşti, de confidenţe, cum le numim — meciul continuă şi după ultimul fluier de arbitru, acolo, în cabine, unde, printre lămîi şi prosoape, jucătorii îşi manifestă bucuria, necazul, aşa cum le-a hărăzit pentru ziua aceea rezultatul final.

Este normal, este de înţeles.

În asemenea situaţii intime, şi cronicarul, oricît de neutru, participă afectiv, „mulîndu-şi" inima, vrînd-nevrînd, la temperatura respectivului vestiar. Dacă aş fi anticipat „scena" din cabina lui Sport Club Bacău, desigur, că aş fi ocolit-o. Undeva, aproape de uşă, antrenorul C. Rădulescu acuza pe Ghiţă, pe care-l considera marele vinovat de înfrîngere; undeva, în partea opusă, într-un colţ al cabinei, portarul echipei se îmbrăca, tăcut, cu capul plecat, coborît parcă sub povara cuvintelor.

Pe moment, n-am considerat potrivită o trecere în revistă a celor trei goluri primite de băcăuani (mai apoi, parcă i-aşi fi găsit şi eu o culpă lui Ghiţă la golul lui Mureşan), mi-am reamintit, însă, cu uşurinţă, de tot ceea ce înseamnă acest portar de mai bine de un deceniu, pentru echipa sa, de acele goluri, gata făcute, multe la număr, scoase miraculos de inimosul şi statornicul apărător al buturilor băcăuane. Mi-am reamintit şi am apreciat nelalocul ei, stridentă, supărătoare „ieşirea" antrenorului C. Rădulescu, altfel „meseriaş" priceput, şi el inimos, contribuind din plin la reconstruirea echipei în care a jucat nu cu mult timp în urmă.

Ne-am declara fericiţi la gîndul că antrenorul C. Rădulescu îşi regretă atitudinea avută faţă de portarul lui. Pe care, fără îndoială, şi el îl apreciază mult.

G. NICOLAESCU

ION GURĂ DE AUR...

TELE cronica

Mai întîi să anunţ că am trecut cu bine două clipe de viaţă pe care nu credeam că le voi trăi vreodată. Prima: în aceeaşi zi de sîmbătă, Adrian Păunescu (căruia mi-e teamă să-i mai aşez vreun adjectiv admirativ alături) şi Angelo Niculescu s-au declarat de acord, în presă, cu un articol semnat de mine! Cred că sînt primul sportiv român care a trăit sub razele acestui eveniment miraculos: mergeam pe stradă, dansînd, ca un ecou din „Dansînd în ploaie" şi „Domnişoarele din Rochefort" mergeam şi cîntam: „ura, ura, ura, e minunată aventura, Angelo şi Adrian sînt o dată de acord, să nu mor de cord!..." A doua clipă uimitoare: de-a lungul transmisiei meciului de fotbal Bulgaria—Franţa, tot sîmbătă, Efimache Ionescu şi Cristian Ţopescu ne-au cerut de vreo trei ori scuze că nu ni se dă tenis, tenisul cu Năstase, fiind obligaţi să înghiţim fotbal! Scuze pentru fotbal! Aşa ceva n-am mai trăit şi s-ar putea nici să nu mai trăim... E revanşa aşteptată de toţi microbiştii sporturilor mici, terorizate de Pele şi Dobrin, a tuturor îndrăgostiţilor de handbal în 7, de rugby în 15, de volei în 6, de judo în 2, a tuturor celor care, săptămînal, mă califică drept „trădător al sportului" pentru că nu-i strig una şi bună lui Ţopescu, să-i sară sticla televizorului „mai lăsaţi-ne cu fotbalul ăsta de şapte păcate!..." (Lasă că era şi un meci de fotbal de-ar fi trebuit singur să-şi ceară scuze; era totuşi bun la ceva şi anume — să se vadă că România nu joacă cel mai prost fotbal din Europa, cum le-ar place unora să demonstreze zilnic). Ca atare, fiindcă revanşa tenisului e într-adevăr superbă, nu mă voi întinde la vorbă despre S. C. Bacău — care joacă, mi se pare mie, mult mai bine decît crede Ion Băieşu —, nici despre Rapid, nici despre strigătele de la Londra ale lui Soare, pe care eu le aplaud fiindcă sincer mi-au plăcut, cu atît mai puţin despre U.T.A. noastră dragă, care-şi rîde de Fănuş ca o fecioară drăcoasă...

Voi spune că din minunăţia asta de tenis filmat atît de frumos, cu atîta grijă de om şi de adevărul său, cel mai mult îmi place Ţiriac. Aşa cum Humphrey Bogard îi spune lui Ingrid Bergman în filmul „Casablanca", replica aceea memorabilă: „e o plăcere să te pot privi!" — tot aşa, îndrăznesc să scriu: e o plăcere să-l asculţi şi să-l priveşti pe Ţiriac... Ceea ce e încîntător în comentariile lui ţine de o calitate pe care o descopăr cu uimire la dînsul, deşi l-am lăudat de atîtea ori: Ţiriac se mai poate entuziasma în faţa unui meci de tenis, lui Ţiriac îi mai place la nebunie tenisul. Ţiri mai poate striga: „formidabil!" la un retur al lui Barthès, el nu s-a blazat, el nu face pe deşteptul trist şi superior, ca atîţia cofetari care s-au săturat de savarine. El are voluptatea şuetei, a relatărilor în amănunt — şi aşa intrăm în lumea crudă şi feerică a sportului alb, ca într-o mare experienţă de viaţă. Mulţumită lui Ţiriac, am ajuns să ţin la acest Richey — figură cu totul antipatică, mîncată de draci, dar în care am descoperit durerea şi mînia sfîntă în faţa ghinionului, căci Ţiri ne-a atras atenţia, cu atîta omenie, asupra nenorocirilor care-i mănîncă viaţa acestui american ajuns la prea multe **meciboluri.** De la Ţiriac deţin asemenea parabole ca aceea despre Năstase care a putut spune la 6—1, 6—2 pentru el într-un meci cu Graebner: **„nu cred să-l bat!"** şi într-adevăr a pierdut — asemenea expresii ca: **„strîngerea braţului, noi îi spunem pe româneşte — frică..."**, de la Ţiri avem o carte plină de maliţii şi reflecţii cu care am putea înfrunta nu un oarecare meci cu Anglia, la fotbal, ci chiar meciuri ceva mai grele... În ce mă priveşte, dacă uit o clipă de Năstase, ţin cu Smith. Perfecţiunea lui e la fel de umană ca imperfecţiunile celorlalţi muritori.

BELPHEGOR

Dispută aprigă în careul petrolist. Nelu Nunweiller, venit în sprijinul înaintaşilor, reia mingea cu capul spre poarta lui Mihai Ionescu. Fază din partida Dinamo—Petrolul

Foto: THEO MACARSCHI

DESPRE GREŞELILE PORTARULUI OPREA ŞI CURAJUL ANTRENORULUI EUGEN IORDACHE...

Pe craioveni i-a urmărit, parcă, „blestemul" Crişului. La Craiova, orădenii, după cum se ştie, încasaseră, duminica trecută, două goluri în două minute. La Petroşani, a fost rîndul craiovenilor să împărtăşească amarul Crişului, primind de data aceasta ei două goluri în min. 44—45!

Nu este însă vorba despre o fatalitate implacabilă, ci mai de grabă de două greşeli decisive, în care cel mai important rol l-a jucat portarul Oprea. El a ezitat să intervină energic în prima fază, cînd ar fi putut boxa balonul şi sprintenul Mulţescu atîta a aşteptat. Ţîşnind în faţă, el a reluat balonul în plasă şi noul salt — disperat — al lui Oprea s-a dovedit tardiv. Al doilea gol, înscris după 30 de secunde, poate fi imputat lui Niculescu (care nu l-a atacat precis pe Naidin), apărătorilor centrali Sameş şi Tacoi, dar şi portarului Oprea, care s-a lăsat surprins din nou de un şut, bine plasat, e drept, dar destul de slab.

Iată, deci, cum două greşeli pot decide soarta unei partide...

Bineînţeles, aceste rînduri n-au intenţia să scadă cu nimic din meritele Jiului, care, aşa cum am consemnat şi în cronică, a prestat — în ciuda unui teren foarte dificil — un joc foarte avîntat şi bine orientat tehnic.

În orice caz, antrenorul Eugen Iordache trebuie felicitat pentru curajul cu care a schimbat, din mers, „piesele" mai vechi ale formaţiei. Despre aceşti tineri, Mulţescu, Făgaş, Stoian şi Urmeş, se va vorbi, sîntem siguri, tot mai mult, în curînd...

G. M.

PRESA PORTUGHEZĂ DESPRE MECIUL VITORIA SETUBAL — U.T.A.

Prin intermediul corespondentului nostru din Lisabona, Santos NEVES, iată o succintă revistă a presei portugheze, pe marginea partidei retur dintre Vitoria Setubal şi U.T.A.

În cotidianul „A BOLA", cunoscutul comentator de specialitate Victor Santos, publicînd un amplu reportaj de la confruntarea de la Setubal, scrie, printre altele: **„U.T.A. a demonstrat că nu este o echipă de diletanţi"** Considerînd că ea putea fi, totuşi, eliminată — comentatorul adaugă: **„din păcate pentru fotbaliştii portughezi, calificarea s-a decis la Arad, unde U.T.A. a jucat foarte bine".**

Acelaşi ziar găzduieşte scurta declaraţie a antrenorului formaţiei din Setubal, Pedroto: **„I-am fi putut elimina pe români, dar miracolul aşteptat — o victorie la 4 goluri diferenţă — nu s-a produs, oaspeţii noştri apărîndu-se cu calm, ştiind să depăşească momentele de reală dificultate".**

Partidei de la Setubal îi acordă mult spaţiu cotidianul „O SECULO", din comentariul căruia spicuim: **„Cu puţin noroc, Vitoria putea dobîndi calificarea. La Setubal, jucătorii noştri au făcut o partidă bună, dar vizitatorii au jucat realist, arătînd că ştiu bine lecţia apărării".**

În general, presa portugheză, care cuprinde cronici, declaraţii şi reportaje de la confruntarea — retur de la Setubal, are cuvinte de laudă faţă de U.T.A., pe care o consideră o garnitură redutabilă, şi cuvinte de... compasiune pentru jucătorii Vitoriei, cărora nu uită să le reamintească de o altă „ispravă" a arădenilor: eliminarea campioanei intercontinentale, Feijenoord.

În sfîrşit, iată cîteva aprecieri datorate ziarului **„DIARIO DE NOTICIAS": „Cei care află doar scorul, 1—0 pentru Vitoria, sînt tentaţi să creadă că fotbaliştii din Setubal au jucat prost. Adevărul nu este acesta. Elevii lui Pedroto au făcut o partidă bună, dar românii — veniţi în Portugalia cu intenţia de a se apăra — şi-au păzit cu străşnicie avantajul acumulat în primul meci, atingîndu-şi scopul propus".**

Pe stadionul din White Hart Lane, RĂDUCANU şi BOC din nou învinşi. MARTIN CHIVERS, în dreapta, înscrie cel de al treilea gol în poarta echipei Rapid (Telefoto: AP-Agerpres)

DEBUTURI ŞI... DEBUTURI

• **A MAI DEBUTAT UN ARBITRU ÎN DIVIZIA A!** De fapt, miercuri, la Constanţa, a debutat o întreagă brigadă piteşteană, dar numai numele „cavalerului de centru" trebuie subliniat. Pentru că tuşierii (**I. Răileanu** şi **I. Constantin**) au fost literalmente depăşiţi de joc, fapt care a îngreuiat misiunea debutantului ION CHILIBAR. Spre meritul său, însă, arbitrul de centru n-a acuzat nici emoţiile debutului, nici lipsa sprijinului colegilor de linie, nici nervozitatea jucătorilor echipei gazdă (lăudabilă, prin comparaţie, sportivitatea formaţiei C.F.R. Cluj) şi nici nu s-a intimidat de corul potrivnic al tribunelor, născut de acel act de justeţe şi curaj — eliminarea lui Nistor. Pe fondul nervos al atmosferei, debutantul I. Chilibar a fost imperturbabil în calmul său, timp de 90 de minute. A fost calm şi atent, sancţionînd faulturile discrete pe care Caraman le comitea în atac, dar nu şi căderile de „cascador" ale lui Ologu, ce-a... încercat de cîteva ori penaltyul. A fost atent şi calm, aplicînd foarte bine legea avantajului şi trecînd... din mers peste erorile colegilor de la tuşă.

• **NICI N-A AJUNS BINE SĂ JOACE ÎN DIVIZIA A**, şi fundaşul NISTOR a fost eliminat. Deci, încă un „debut", miercuri la Constanţa! Eliminarea aceasta nu s-a resimţit atît în reducerea numărului de jucători, cît în anularea ideii tactice cu care antrenorul Cosmoc începuse partida. Pentru că, după 26 minute de joc, prin eliminarea lui Nistor, Mareş, fundaş central, a ajuns apărător lateral, Antonescu, mijlocaş-piston, a devenit fundaş central, Tănase excelent pînă atunci pe extremă (!) a fost adus la mijloc, şi echipa constănţeană s-a dereglat. Şi asta a făcut-o un singur jucător!

I. MIRCEA

TERENUL PROPRIU CONTINUĂ SĂ-ŞI IMPUNĂ CUVÎNTUL...

(Urmare din pag. 1)

S-a consumat şi etapa a XIV-a. Nici ea nu ne-a adus lucruri şi fapte deosebite. Vom spune ca şi altă dată: „în general, s-au impus gazdele. O singură victorie în deplasare (F. C. Argeş) şi un egal (Petrolul) au salvat onoarea oaspeţilor". Au fost meciuri dîrze, s-a cam... sărit şi peste cal, s-au dat şi avertismente, arbitrul l-a eliminat de pe teren pe Nistor (Farul), pentru lovirea intenţionată a adversarului. Aşadar, acum ştim şi de Nistor. Poate că asta a şi vrut băiatul, să se facă cunoscut.

Miercuri, caruselul victoriilor acasă şi al înfrîngerilor din deplasare a continuat. Gazdele au cucerit 75% din punctele puse în joc. Pe meleagurile din apropierea „casei părinteşti", ocrotite de proprii suporteri, echipele noastre dovedesc nebănuite potenţe ofensive, renasc din propria cenuşă, îşi supun adversarii unor presiuni diabolice, măresc procentul şuturilor la poartă şi înscriu goluri la care în deplasare nici nu visau. De pildă: după ce cu trei zile înainte, Jiul realiza la Piteşti un adevărat record al ineficacităţii (un şut şi două cornere), pe stadionul de la poalele Parîngului se dezlănţuie şi oferă fapte care trebuie evidenţiate: 27 de şuturi (dintre care 16 pe spaţiul porţii), victorie cu 3—0, arătînd că echipa e capabilă să înscrie şi două goluri într-un minut. Şi metamorfoza aceasta se produce, reţineţi, pe parcursul a trei zile. A. S. A. Tîrgu Mureş rămîne invincibilă acasă, lăsîndu-le băcăuanilor doar satisfacţia de a fi marcat primele goluri din acest tur în oraşul de pe Mureş. Dar meciul de la Tg. Mureş poate fi considerat ca unul din cele mai bune din această etapă (ale cărei jocuri au fost influenţate de starea timpului urît). Meritul revine învingătorilor, dar şi învinşilor. Sport Club Bacău a ţinut să-şi onoreze locul fruntaş pe care-l ocupă în clasament printr-o comportare frumoasă. Şi a reuşit. A jucat deschis, şi-a construit acţiunile ofensive cu dibăcie, şi a contribuit la buna factură a jocului. Meciul de la Tg. Mureş a plăcut, căci s-au înscris şi 5 goluri.

Mai greu, dar tot victorii au realizat pe terenul propriu „U" Cluj şi Farul, succese ce le-au adus, conform planificării, puncte mari, graţie cărora studenţii s-au apropiat de U.T.A. (dar arădenii n-au jucat de două etape), iar constănţenii au mai ieşit un pic din apa tulbure de la periferia clasamentului. Dar jocul Farului n-a convins nici acum pe nimeni. Prea modestă este evoluţia acestei echipe cu posibilităţi mult mai mari.

Aceştia au fost învingătorii de miercuri. Învinşii? Învinşii de la Tg. Mureş şi Petroşani nu sînt alţii decît cei ce fuseseră învingători duminică: S. C. Bacău şi Universitatea Craiova. Dar, după cum spuneam, în timp ce băcăuanii au părăsit terenul cu fruntea sus, craiovenii au toate motivele să fie supăraţi pentru că din nou au pierdut în deplasare la un scor categoric.

Etapa ne-a oferit şi excepţii: Prima: F. C. Argeş. Piteştenii, fără cîţiva titulari, nu s-au mulţumit cu „marele punct" din deplasare şi au plecat de la Oradea învingători. Tocmai de la Oradea, unde punctele aveau pentru gazde atîta importanţă. Dar, Crişul, echipa despre care nu poţi spune cu certitudine ce valoare are, pentru că e prea capricioasă, pierde acasă din nou şi cu aceasta contactul cu plutonul din care mai spera să-şi apropie o colegă de suferinţă. Şi, astfel, după rezultatele de la Constanţa şi Oradea, la subsolul clasamentului e linişte. Pentru Crişul şi C.F.R. iarna va fi doar o perioadă de iluzii şi gînduri la ce va fi în primăvară. Şi ca să fie bine atunci, de pe acum trebuie muncit cu sirg. Campionatul mai are încă 16 etape, cu cele din sezonul viitor.

Şi pentru că vorbeam de excepţii, să amintim aici comportarea Petrolului, peste aşteptările multora. Se vede treaba că, în ciuda unor pronosticuri pesimiste, la Ploieşti se lucrează cu încredere pentru perspectivă, chiar dacă situaţia actuală a echipei nu-i prea roză.

În ciuda presupusului reviriment, Steaua şi Dinamo au rămas şi ieri „marile anonime". La Bucureşti, campionii — cu mult sub valoarea lor — au fost surprinşi de replica ploieştenilor, iar la Cluj, deşi a făcut eforturi considerabile. Steaua a pierdut din nou. Ambele echipe datorează ultimele rezultate jocului slab al înaintaşilor. Oare doar aceştia să resimtă oboseala bogatului program competiţional?

Atît despre etapa a XIV-a. Duminică va fi ultimul act, cu toate cele 16 echipe pe scenă.

CÎŞTIGĂTORII EXCURSIILOR ÎN CEHOSLOVACIA DE LA TRAGEREA EXCEPŢIONALĂ LOTO DIN 23 NOIEMBRIE 1971

Excursii de 1 loc (continuare) categoria a V-a: 48 excursii în Cehoslovacia: 1. Şandru Viorel — com. Băneşti, jud. Arad; 2. Biringer Anton şi 3. Löwy Gavril din Arad; 4. Stanciu Nicolaie — com. Cepari, jud. Argeş; 5. Leonte Ilie — com Băbuşeni, jud. Botoşani; 6. Stan Costică — Brăila; 7. Anghel Valeriu — com. Cernăteşti, jud. Buzău; 8. Burlacu N. Ion — com. Boboc, jud. Buzău; 9. Moldovan Aurel — Cluj; 10. Borsan Viorel — Turda; 11. Odagiu Gavrilă — Constanţa; 12. Argintaru Ion — com. Negru Vodă, jud. Constanţa; 13. Popescu Gheorghe — Moreni; 14. Guţu Ion — Craiova; 15. Velcu Iulian — com. Afumaţi, jud. Dolj; 16. Vasioiu Constantin — Galaţi; 17. Miclea Marchian — Petrila; 18. Tudosă Costică — Iaşi; 19. Georgescu Eugen şi 20. Georgescu Eugen din Giurgiu; 21. Lar Gheorghe — com. Recea, jud. Maramureş; 22. Ţintariu Ion — Turnu Severin; 23. Rapolski Ernest — Reghin; 24. Hanganu V. Gheorghe — Piatra Neamţ; 25. Roşu Gheorghe — Roman; 26. Stoichiciu Rudolf — Ploieşti; 27. Toma I. Stela — Breaza, jud. Prahova; 28. Melencu Nicolaie — Roşiori de Vede; 29. Pandi Francisc — com. Dumbrăviţa, jud. Timiş; 30. Teglas Eugen — Timişoara; 31. Ţăranu Milotin — Timişoara; 32. Gheorghe Marin — Bucureşti; 33. Marian Ion — com. Pantelimon, jud. Ilfov; 34. Cristea Petre; 35. Gheorghe Ştefan; 36. Wiener Henriette; 37. Baltes Ilie Simion; 38. Netculescu Ion; 39. Vrînceanu Leon; 40. Gheorghe Neagu; 41. Chiteş Vasile; 42. Schaukal Carol; 43. Boeriu Gabriel; 44. Duguleanu Dumitru; 45. Popescu Patriciu; 46. Luminea Gabriela; 47. Gheorghiu Elena şi 48. Pleşea Petre toţi din Bucureşti.

• Tragerea Loto de astăzi va fi televizată direct din Studioul de Televiziune cu începere de la ora 19.10.

Rubrică redactată de LOTO-PRONOSPORT

JUDECÎND-O DUPĂ CUM S-A COMPORTAT ÎN CELE DOUĂ MARI FAZE DE ATAC ALE FOTBALIŞTILOR RAPIDIŞTI

Apărarea lui Tottenham ar putea fi vulnerabilă la Bucureşti

LONDRA, 9 (prin telefon, de la trimisul nostru special)

După scurgerea unei nopţi, meciul dintre Tottenham şi Rapid poate fi judecat mai cu detaşare şi deci mai exact. Golul lui Peters, din primul minut, chiar dacă nu a copleşit echipa noastră a incendiat, în schimb, moralul jucătorilor englezi. Prima reuşită a gazdelor s-a născut din surprinderea şi neatenţia fundaşilor bucureşteni. Chivers a executat un aut neobişnuit de lung, Gilzean a deviat balonul, iar Peters l-a trimis în poartă printr-o lovitură de cap. Cei doi n-au fost jenaţi de nimeni, deşi se aflau în marginea careului nostru, iar Răducanu a atins mingea, dar n-a reuşit s-o arunce peste bară. Abia avuseseşi timp să-ţi potriveşti ceasul după fluierul arbitrului şi se făcuse 1—0. Între primul şi al doilea gol au trecut 35 de minute. În această perioadă, Tottenham avea să muncească enorm. Cîtă forţă, cîtă rezistenţă, cîtă putere de atac, cîtă imensă tenacitate ne-au fost date să vedem! Gazdele, cuprinse de un fel de delir ofensiv, au impus jucătorilor giuleşteni un asediu aproape permanent. **Vrînd-nevrînd, ei au trebuit să se apere. Se poate spune că n-au făcut-o cum trebuia. Marcajul românilor n-a funcţionat deloc bine.**

Postîndu-se în faţa careului propriu, stînd departe de adversari şi încercînd să intervină abia în zona de mare pericol, apărătorii noştri au permis fotbaliştilor englezi să vină şi să revină fără să aibă în faţă nişte obstacole succesive. Rapid a făcut miercuri noaptea un fel de aglomerare pasivă, a aşteptat prea mult, s-a concentrat numai asupra lui Chivers, Gilzean şi Neighbour, în timp ce Peters, Perryman, Coates şi Evans au realizat o presiune enormă, avînd mereu libertate de manevră. Dar, trebuie să rămînem în limitele adevărului şi să spunem că strategia Rapidului n-a fost principala vinovată. Tottenham te face aici, pe stadionul White Hart Lane, să te simţi ca într-un infern. Vine peste tine cu furie de 20—30 de ori într-o repriză. Vine cu viteză, pasează bine, schimbă mereu punctul de maximă presiune, lansează oamenii dinapoi, iar în careu se bate ca o ceată de centauri, de nu mai ştii la un moment dat cum s-o potoleşti. Mult mai robuşti decît rapidiştii, jucătorii londonezi au jucat tare (dar nu brutal), protejînd excelent balonul şi cîştigînd prin calităţi atletice aproape toate momentele de luptă corp la corp. Pînă la sfîrşitul meciului n-am observat la ei nimic care să semene cu oboseala. Între primul şi al doilea gol au avut numeroase ocazii. N-are rost să le reamintim. Cert este că Răducanu (care nu are nici unul din cele trei goluri pe conştiinţă, în schimb a salvat vreo 5—6), Boc, Lupescu, Dumitru şi ceilalţi au salvat destule situaţii critice, altele fiind spulberate prin erori comise de jucătorii englezi. Pentru că Tottenham este o echipă care te poate doborî prin forţă, dar nu te poate dezarma prin acţiuni de fineţe, imprevizibile şi strălucind de fantezie. Nu are jucători cu har deosebit, dar are un fel de minunaţi roboţi care fac manevre riguroase, rapide, extenuante pentru adversari, copleşitoare prin număr şi tărie. Mereu aceleaşi pătrunderi pe părţile laterale, aceleaşi centrări şi aceleaşi sărituri la cap. Dar aceste scheme sînt făcute de nişte meseriaşi serioşi, te zdruncină prin forţa lor de şoc, egală de la început pînă la sfîrşit. Chivers a înscris al doilea gol pentru Tottenham primind o pasă de la Neighbour. El a şutat puternic, lovindu-l şi trîntindu-l pe Lupescu în timpul acţiunii. Dar, după opinia noastră, Chivers a fost preocupat de minge în această fază.

După pauză, Tottenham a manifestat aceeaşi vehemenţă. Dar Rapid avea să-şi amelioreze oarecum aşezarea, să avanseze cu mijlocaşii, să reuşească mai multe incursiuni dincolo de centru. Jocul s-a apropiat de un oarecare echilibru. Acum i-am văzut şi pe englezi aglomerîndu-se în apărare, numai că şi defensiva lor avea ceva activ, agresiv, era o reacţie de întîmpinare cît mai departe de poartă. Al treilea gol a fost parcă la fel de stupid ca şi primul, fiindcă mingea trecută pe la Knowles şi Gilzean, şi ajunsă la Chivers, a fost jucată de ultimul în faţa fundaşilor stupefiaţi şi pasivi ai lui Răducanu.

Dacă Tottenham a avut numeroase ocazii şi a înscris trei goluri, Rapid a creat două faze în stare să dea partidei o turnură neaşteptată. În minutul 15, Năsturescu a centrat excelent peste o apărare surprinsă şi Neagu, singur în careu, a reluat milimetric pe lîngă bară. Rapid a fost în acel moment la un pas de egalare! Apoi, în min. 51, Codrea avea să pătrundă pe extrema stîngă, să paseze în diagonală, iar mingea să treacă prin careul de şase metri al lui Jennings, la o distanţă foarte mică de piciorul lui Neagu. **Prea puţin deranjată la Londra, apărarea echipei Tottenham ar putea fi vulnerabilă la Bucureşti, judecînd-o după cum s-a comportat în cele două mari faze de atac ale fotbaliştilor rapidişti.**

Elogiind dăruirea pînă la epuizare a echipei rapidiste, ne permitem observaţia că jocul putea să se încheie la un scor mai „uşor", 2—0 sau 2—1, de pildă, după cum la fel de bine tabela de marcaj putea să arate la sfîrşitul partidei un 5—0 sau 6—0...

Încercînd, în final, o caracterizare a jucătorilor, îi vom numi pe cei care miercuri seara au avut — pe planul echipei — cel mai bun randament: **Răducanu** (a salvat, cum spuneam, cîteva goluri sigure, neavînd nici o vină la cele primite); în schimb, jongleriile sale, copilăreşti, neserioase, au stupefiat întreaga asistenţă), **Boc, Lupescu, Dumitru, Năsturescu, Neagu** (care a fost periculos şi a făcut o partidă bună, situat însă pe o poziţie izolată n-a putut să aibă eficacitatea dorită).

Deşi credem că Rapid mai are puţine şanse reale de calificare, sîntem siguri că în meciul de la Bucureşti giuleştenii pot obţine victoria, ceea ce ar reprezenta măcar o revanşă morală...

Romulus BALABAN

CE SCRIU ZIARELE APĂRUTE JOI LA LONDRA

TIMES: „Prin această victorie, Tottenham şi-a făcut confortabilă călătoria la Bucureşti... Scorul ar putea determina echipa noastră să se simtă sigură de calificare. Dar aceasta ar fi o greşeală, fiindcă niciodată nimic nu e sigur. E periculos întotdeauna să ignori natura evenimentelor. Să nu uităm că Rapid a eliminat Napoli şi Legia, iar echipa României e una din cele opt formaţii calificate în sferturile de finală ale campionatului european. Va fi tragic dacă Tottenham va risipi actuala zestre de goluri... Echipa londoneză a luat jocul în serios de la început pînă la sfîrşit, în timp ce spectatorii au avut o seară plăcută datorată lui Răducanu".

MORNING STAR: „Tottenham a luat conducerea după numai 24 de secunde, marcînd unul din cele mai rapide goluri din istoria clubului. Apărarea Rapidului a fost confuză. Răducanu nu s-a comportat ca un căpitan de echipă..."

GUARDIAN: Rezultatul este o răsplată pentru cele 90 de minute de atac fără încetare. Rapid a fost luat repede şi surprins de lunga aruncare de la margine a lui Chivers. Tottenham a avut numeroase ocazii... La golul al doilea s-a părut că Chivers a ridicat prea sus piciorul şi l-a lovit pe Lupescu, dar toate protestele românilor au fost în zadar... Bufoneriile lui Răducanu erau un amestec de supărare şi aroganţă. La un moment dat se părea că el şi-a pierdut interesul pentru joc..."